

Το ημερολόγιο ενός κρατουμένου στο *Μαουντχάουζεν*

Κυριακή 15 Οκτωβρίου 1944

[..] Σήμερα, μετά το μεσημεριανό φαγητό, στο συνεργείο των τιμωρημένων, ήμουν πίσω από έναν Εβραίο. Καθώς ανεβαίναμε μια σκάλα, παραπάτησε και σωριάστηκε χάμω. Αμέσως, του είπα να με πλησιάσει, πριν τον δει ο Ες-Ες, γιατί κινδύνευε η ζωή του. Πήρα το αγκωνάρι του για να τον βοηθήσω. Είχαμε ακόμη πολλά σκαλιά να ανεβούμε. Ο Ες –Ες μας είδε όμως, και μας απομάκρυνε τον έναν από τον άλλο. Διέταξε τον Εβραίο να τρέξει. Καθώς έτρεχε, ακούστηκε ένας πυροβολισμός και ο Εβραίος έπεσε κάτω νεκρός. Βάζοντας το περίστροφό του στη θήκη, ο Ες-Ες γύρισε και μου έριξε μια άγρια ματιά. Τον κοίταξα άφοβα. Περιπάτησα ως τον νεκρό, πήρα το αγκωνάρι του και το σήκωσα. Δε θυμάμαι πόσα αγκωνάρια μετέφερα σήμερα. Όμως, δεν ήθελα να με δει ο άγριος δήμιος να λυγίζω κάτω από το βάρος των αγκωναριών. Και τα κατάφερα!

Πονά όλο μου το κορμί από την κούραση και από τα πολλά κτυπήματα. Πονά όλη μου η ψυχή από την ανθρώπινη αγριάδα. Όλοι έρχονται να με ρωτήσουν τι είχε συμβεί και πώς νιώθω. Δε θέλω να μιλήσω σε κανένα, θέλω να μείνω μόνος. Δεν μου είναι ευχάριστο να μιλώ για τον φρικτό θάνατο ενός συνανθρώπου μου, για την απανθρωπιά του Ες-Ες.

Δευτέρα 16 Οκτωβρίου 1944

Δύσκολη μέρα και η σημερινή. Τα αγκωνάρια που μετέφερα αμέτρητα. Ο Ες- Ες δε με ενόχλησε σχεδόν καθόλου. Αναρωτιέμαι πώς γλύτωσα χτες από τα χέρια του. Μάλλον η πλύση εγκεφάλου που τους κάνουνε στα σχολεία των Ες-Ες δεν ήταν αρκετή. Ο ναζιστικός του εγκέφαλος δεν λειτούργησε κανονικά. Γι' αυτό και είμαι ακόμη ζωντανός. Αλλά για πόσο ακόμα;

Γιώργος Σαββίδης Γ2